

Çocukken Biz Kırıkhan'da

– Alaca · 23 Aralık 2017

Çocukluk anlarım burada geçti,
Oyuna daldık, biz Kırıkhan'da.
O şen şakrak yıllar ne çabuk uçtu?
Neşeyle dolardık, biz Kırıkhan'da.

Çelik-çomak, topaç ve uzuneşek,
Gülleden sıkıldık, haydi güreşek!
Anamız sererdi yerlere döşek;
Eve geç kalırdık, biz Kırıkhan'da.

Beş taşı bilirdik, yalan bilmezdik,
Ekmeği bölerdik, lafı bölmezdik,
Körebe olmazsa, keyif almazdık;
Uçurtma salardık biz Kırıkhan'da.

İki göz hanenin damı kildendi,
Atlarımız tahta, çember teldendi,
Koleksiyonumuz eski puldandı;
Bir uğraş bulurduk, biz Kırıkhan'da.

Televizyonumuz siyah-beyazdı,
Komşularla seyir cümbüştü, hazdı,
Bakmışsın Cüneyt, heyyyt! yemini bozdu;
Şaban'la gülerdik, biz Kırıkhan'da.

Denizden uzaktık, çayda yüzerdik,
Pamuk toplar, haral haral dizerdik,
Yeşil zeytinleri taşla ezerdik;
Kangalı yolardık, biz Kırıkhan'da.

Bileği kanatır, kardeş olurduk,
Dilimizi tutar, sırdaş olurduk,
Mahalle maçıında ateş olurduk;
Rakibi elerdik, biz Kırıkhan'da.

Kara lastik mutlu ederdi bizi,
Çamura belerdik elleri, yüzü,
Kırlarda yayardık davar, öküzü;
Teleme çalardık, biz Kırıkhan'da.

Alaca tay gibi çocuk neredesin?
Beton yığınları olmuş kafesin,
Tutulmuş nefesin, çıkmıyor sesin;
Kapansak ölürdük, biz Kırıkhan'da!

23.12.2017

Muhittin Alaca